

време си свѣти все самичкѣ. За да не му е мжно, знаете ли какво съмъ намислилъ?

— Казвай, казвай!

— Намислилъ съмъ да го оженимъ, другарка да му намѣримъ, та и той радостъ да види. Съгласни ли сте?

— Съгласни сме, съгласни!.. Ура, да живѣе Ежко! — еква ширенето.

А пъкъ Слънчо слуша и му става драго-драго — ще скочи отъ небето.

Само Лъвътъ не снемалъ още прѣстъ отъ чело.

— Що мислишъ, царю честити? — попитала го Мецана. — Добре е туй дето дума Ежко. Да оженимъ Слънча! Стига е грѣлъ самичкѣ!

Изправилъ се лъвътъ и рекълъ:

— Не бързайте, братя, да хвалите Ежка. Помислете всички! Сега едно слънце грѣе, та лѣте едвамъ се търпи. А ако го оженимъ и му се родятъ слънчица, кжде ще ни свърти. Ще изгорятъ и поля, и нивя, и гори! Вѣрно ли казвамъ?

— Вѣрно, вѣрно! — викнали всички. — Нѣма да го женимъ. Ще измислимъ друго.

Като чуло слънцето тия думи, станало му много мжно, замижало и — цопъ срѣдъ морето!...

Изведнажъ притъмнѣло. Станало студено.

Ами сега?... Що да правятъ? Ударватъ на молба. И на женитба склонили дори. Ала Слънчо не излиза, та не излиза...

— Защо се плашите толкова, бе братя? — обадилъ се Пѣтлю. — Азъ да съмъ ви живъ! Ей сега като запѣя, ще видите какъ Слънчо ще изгрѣе!

Пѣлъ Пѣтелътъ три дни и три нощи. Ала Слънчо сѣ въ морето още.

Тѣй ли? Като не може съ пѣсни, и друго Пѣтлю знай.

Една сутринъ той се хвърлилъ срѣдъ водата и излѣзълъ мокъръ-мокренничкѣ отъ краката до главата. А Слънчо понадникналъ отъ морето и запиталъ:

— Защо, Пѣтльо, си кахъренъ и треперишъ?

— Остави се, слънце ясно! Ако не бѣхъ слушалъ приятели да се женя, нѣмаше да се мжча и трепера.

Като чулъ тия думи, Слънчо златенъ се издигналъ, изгрѣлъ пакъ надъ морето, засмѣлъ се и рекълъ: